

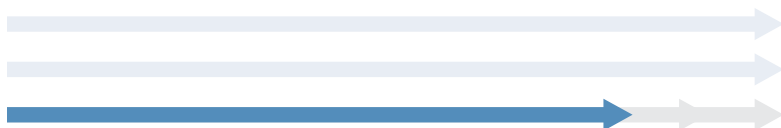
Napút-füzetek

28.

Szűgyi Zsolt

Árnyalatok árnyalakokkal

Kató Julianna tusrajzaival

9 haiku

tudom mit hívnak
végtelenségnek oda
járok félni nincs
ott ember kihalt
kivizsgált táj istenek
laknak ott talán
és a semmi meg
semmisülésbe tartok
odatartom majd
kezem ha kell ha
nem megyek és nem
találok haza
sosem kiáltom
ki áll tomboló vihar
harca ellen ki
emberként nem vág
vissza issza lelkek le
vét ősz őrzője fut
elől a sötét
lét elemem temploma
nincs zúg haragja
akárha vihar
a harmónián erőt
vesz veszít már le
hajtottam fejem
árnyékba tért értelem
teremt megint int

4 haiku

M.-nak

teremt és sóhajt
elszakadván hús és lé
lek virághústra
száradt szél tapad
aranytalan földön test
té zordul a táj

álarc rohad a
bőrre sárrá lett ár már
lélektelen lé
seb(ez) míg függöny
hull a szemre és kiönt
a vízsvatag

I *haiku*

tudom mit hívna
(v)égtelenségnek oda
járok félre nincs

2 *haiku*

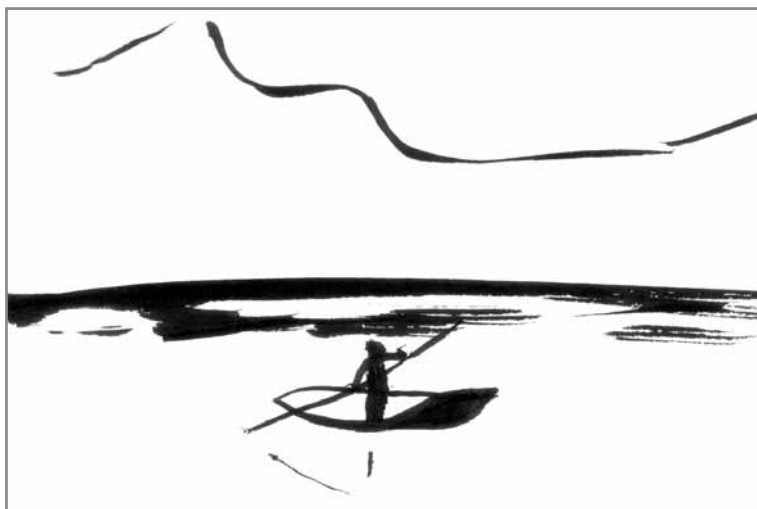
talán ha időt
len áramlásunk tenger
be torkollik hull

alá a fény meg
késett fellegünk rajza
int (idegenül)

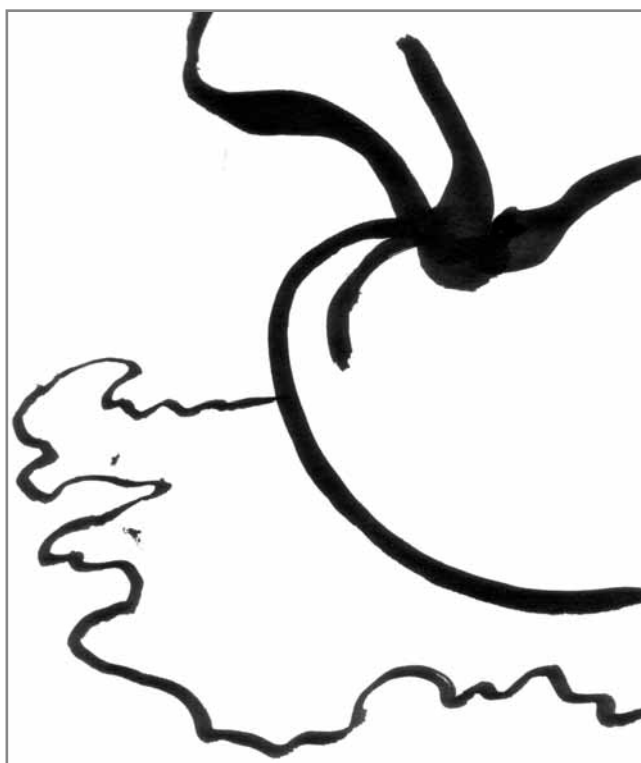
I *haiku*

ősz int e nyárnak
tájtalan tél előtt bú
csukép ő szintén

Külön

betakarózni
egy metaforába
költővé lenni meg
üdvözülni
(vagy sem)
az mindegy hisz
mindkét
lét megtagad(hat)
hetedhét (egy)
világom
mámorában az
üveghegyen is túl
mégis az
égen innen nem
történik meg a minden

2 *haiku*

hiába s írsz le
tapos a könnybe lábad
aszályba szárad
a szív szelídül
ten főt hajt előtted a
p(r)ofán vágott szó

I *haiku*

a lélek szolgál
ki látja amint lénye
gül szellem ül át

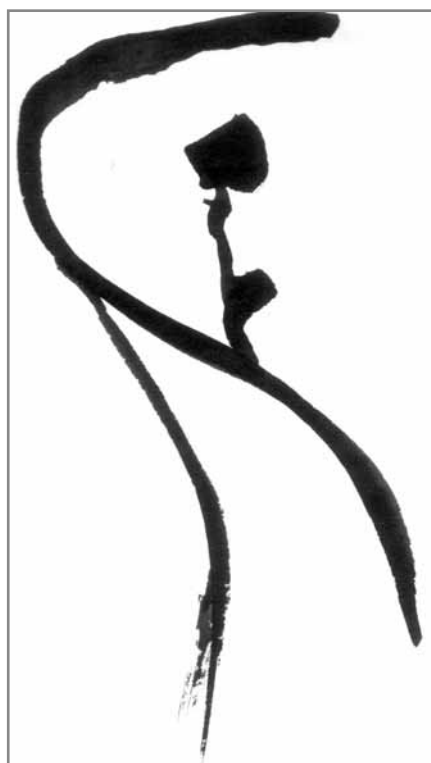
Múlt

megsemmisül és
meg sem
mozdul
egyedül
s maradandón
jel ez
jelen van
és mégsem
mozdul
e jelen van
mégis
fű és kő és fa
áthajlások tükre
az evilág üvegén
tranzitória csak
a remény
(engem kenj be a holddal)
hol dal halkul s
nap ont a
fénnel másféle hangot
odakinn
ami benn nem
kín
bennem kívül
(a hold dal)
másféle hang a fénnel
másféle képen
fény nyel
egy színt el
amíg egy
színttel alább
fű és kő és fa
tranzitória csak
meg sem
mozdul
megsemmisülés
így jelez
jelen van
s vég(én egy
holdrésen át
gyűrűzve el)ül
a csönd
helyére lép

alant
a
hang
talan
a
talán
a
semmi
(sz)íve
hív
e
hírtelen
angyal
kis
értés
fölött
e
lélek
tele
(n)
(m)ég
csupasz ív
sivárvány
ki átkozott
ki
fojt
ha szán
talán
a
hang
alant
az

ív
a
semmi
még
a bűn
fakad
tudatlan
léten
szán
halad
(h)át
bűn
tudatlan
lét
rád
lelked(et)
(hal)ott
össze
tört
hisz
vissza
tért
a
semmivé
kifolyt
tündér(v)ér
(tündérintésed)
(velem)
(vagy)
vagyok

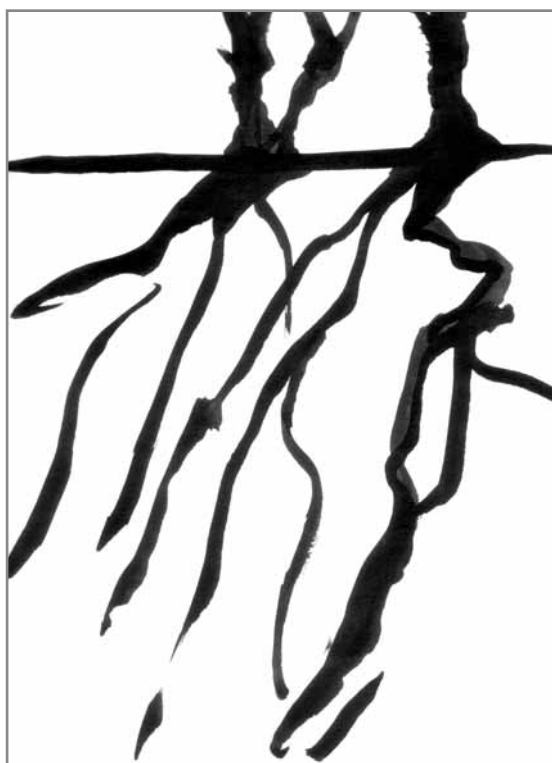
I *haiku*

hiába való
vall a hiány a vallás
ha zúg szava só

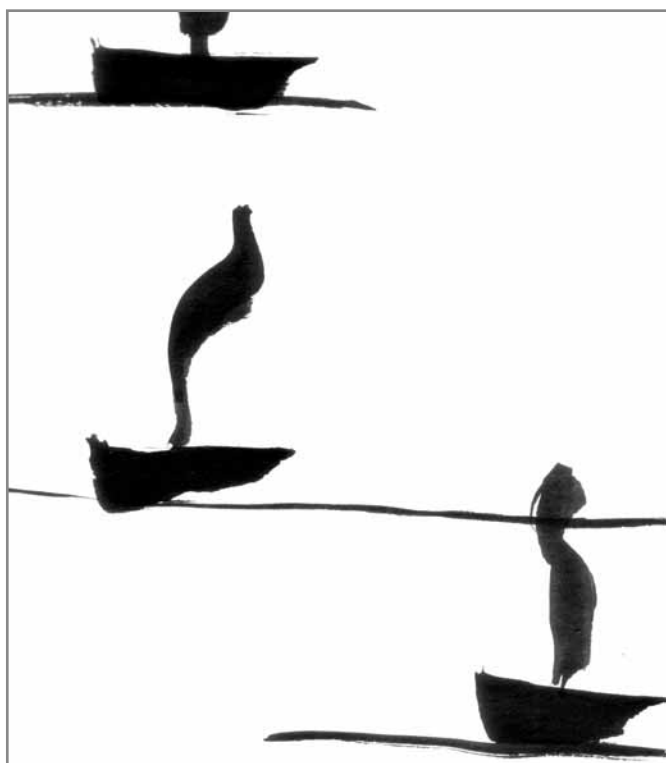
Külön

túl s az
égen innen két
dimenzióban
egyszerre fakul
másod(szorra) megtörik a
látó(határ)
(kétdimenzióban)
már sorvad is
még mozdulatlan
a tudás fáj a
kéregben
férgesek
fekete föld te(nge)rem
zord sziget nyílik
a fény
odakoccan (égnek a
felhők)
egyszerre fakul
másod(szorra) megtörik
ötvöződve üdvözülni
kénben az éter
már sorvad is
s leválik újra
újra

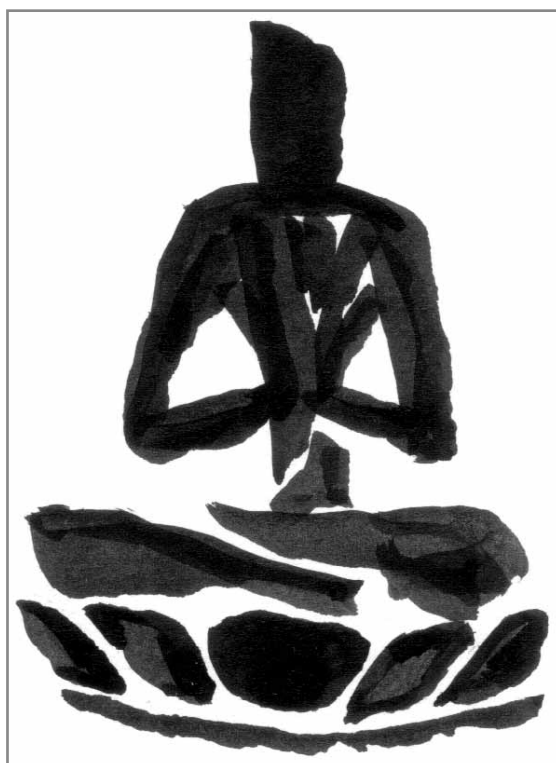
I *haiku*

érinthetetlen
fák suhogása olvad
ó űr lámpafény

7 haiku

szerelmed sötét
be mártja a vád menet
elő halott (fel)
támadás lobban
ó szalmaláng templomi
gerle ürit ég
en éteren az
emlék mű múlik el el
(ő)tűnik (itt)ott
a vágy míg a kéj
fekéllyé lobban át a
férgé se fél s a
fél világ kiál(l)t
ki hal(l) patakba fúl ma
gány lebeg csak a
víz színével hagyd
el otthonát belülről
már az eső fest
homályt amott mar
oknyi föld (ég) tenyered
ben a teremtés

I *haiku*

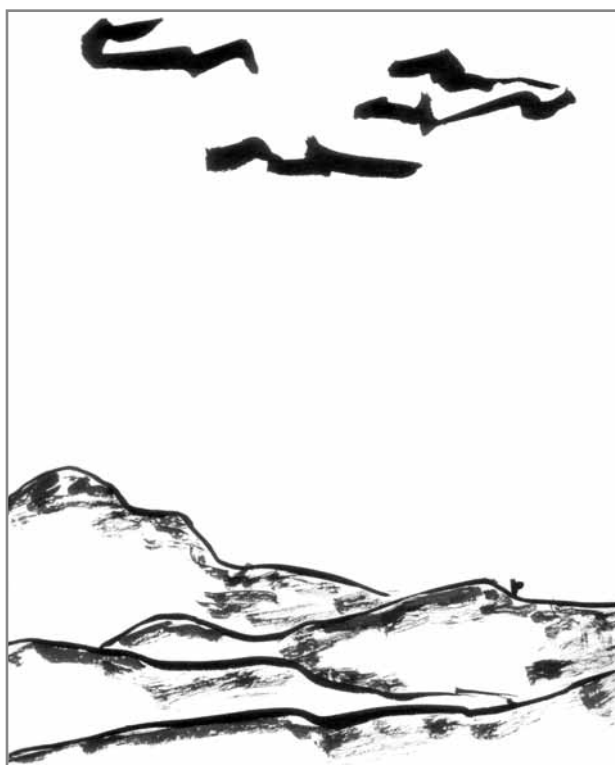
szél rózsát nevel
ne vesd el hited oda
benn a vég te lenn

látom(m)áské(p)sem(mi) vagyunk

(talántalanság)

egymásba fűz
egy emberöltő
érzéseimmel átkarolón
köt a lét színébe
míg fénnel előbb
már árnytalanul
(özönlő köd)
űz(öl)el idő
benn a tér
mögött magad vagy másod
a folyamtan halványodásba zártság
tenger(én)

közös ködök

nézz kereszt ül a tájon
te kint(eted)be szél
szól milyen lehet(tél volna)
ősszel a rácsokon áti
látvány(nyal körbe) körbe
fordul a görbe elv veszít
fölötte az ég(ő) kiég
a hiány mar(ad) csak könnyed
ben nem bennem
a vihar ha szép ül

három

J.-nak

az elég
telén
jég
leszek
(l)ám
elenged(tet)ett
magam
magamtól
veled
és álmod ás
magá(ny)ba
visz az ár
vissza(v)ár(va)
(ár)vízébe(n)
minden
kor
had(ó)
éb(r)en
fagyott
kez(det)ed
lebeg
fel(ém)
az elég
telén
jég

vagy
ok
való színű
éji fénynél
egy csend
ben(n)
veled
(f)előmlik
elhal(lgat)ó
(végzengésbe
fúlt)
sze(lle)med
a hold
világtalan ég
nem ér(in)t
többé
egy
veled
az elég
telén
hűlő csillaggá
válok
örökké
valóság
hiányod

I *haiku*

kegyelmet kapunk
nem enged át ka szál(l) a
hal(l)hatatlanság

titokfe(le)jtés

nem érzed
vérszínű zápor
a félt félelem(ből)
vélt végtelenné
mos(t) el változik
minden s ég
nem érzed
megkeserült keresésem
(m)idő(n)
minden szó
hal(lgat)
ott fekszik
ki ért elme
elmeríti (r)őt
ringó sárban a
teremtés(e)lőtt seb
a lélek
lékek alatta
lehull
fehér(be)sötét(ül)
a homály
(f)elenged
nem érzed
tekintetemmel átfestett tél
néz(z) kereszt ül a tájon

I *haiku*

a sóvár ár nyal
és elnyel a révben vér
emmé vált a víz

2 *haiku*

végül a föld öl
e tűz míg teremtetett fe
szül meg hó szava
sóhaj hoz világ
talan világra és el
old a víz s a só

2 *haiku*

örök őród űr
öl(el) túl világon egy
kor (f)el csendül a
csend testet ölt a
lélek fekete föld(b)et
ért érintése(d)

haiku

int megint teremt
árnyakhoz ér éltelen
kéje ég velem

Sűgyi Zsolt 1982-ben született.
Ez az első kötete.

Kató Julianna 1986-ban született.
Ez az első kötete.

Napkút Kiadó Kft.
1014 Budapest, Szentháromság tér 6.
Telefon/fax: (1) 225-3474
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Felelős szerkesztő: Szondi György
Szöveggondozás: Bognár Antal
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence

ISSN 1787-6877

ISBN 978 963 236 044 1